

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 413 ■ 8 Mart 2011 ■ Fiyatı: 1 TL

★ Newroz'a kadar

ÇÖZÜM İÇİN ADIM ATIN

Altı ay boşa geçti. Kürtler barış elini uzattı. Her biri karşılanabilir, karşılanması gereken talepler ileri sürdü. Eşit kardeşlik istedi. AKP hükümeti ise uzatılan barış elini sıkmadığı gibi BDP'ye saldırdı, Kürt siyasetçilerin zindanlarda tutulmasını dayattı ve anadil yasağını sürdürdü. 6 ayın sonunda KCK tek taraflı ateşkesi bozdu.

1 Mart'ta ateşkes bozuldu. Savaş ve çözümsüzlük isteyen bir avuç azınlık dışında herkes endişeli. Kürt ve Türk anneler evlatlarının artık ölmemesini istiyor. Batı'da da Doğu'da çoğunluk barış istiyor.

Barış umutlarının heba edilmesine izin veremeyiz. 30 yıldır süren savaşın tekrar başlamasını, yeniden çatışma ortamına dönülmesine 'dur' demeliyiz.

21 Mart'ta Newroz bayramı kutlanacak. Yüz binlerce Kürt özgürlük için sokağa çıkacak. Bugünden 21 Mart'a kadar olma zaman barış için çok değerlidir.

Barışa bir şans verilsin. Barışın yolu devletin tutum değiştirmesinden, hükümetin adım atmasından geçiyor. AKP hükümeti savaş kısırtıcılığını bırakmalı, milyonların talebi olan barış ve demokratik çözüm için bir şeyler yapmalı. Aksi

takdirde hem Kürtler hem Türkler, bütün Türkiye kaybedecek. Savaş ve çözümsüzlük sürdürdükçe demokrasi, özgürlük ve insanca bir yaşam hayal olacak.

Biz Kürt halkının özgür olmasını istiyoruz. Savaş değil iş istiyoruz. En önemli kaynakların silahlanmaya değil, işsizlere iş sağlamak için, açları doyurmak için kullanılmasını istiyoruz. Akan kan durmalı, barış gelmeli. Kim barışa karşıysa onun karşındayız.

'Savaşa hayır' diyelim. Barış isteyelim. Hükümet ve meclis üzerinde demokratik baskı

kuralım.

Kürt sorunu silahlarla çözülemez. Kürt sorunu BDP'ye baskı uygulanarak çözülemez. Kürt sorunu gaz bombalarıyla, zindanlarla, hakaretlerle çözülemez. Çözüm devletin ve hükümetin Kürtlerle diyalog sürecini ilerletmesinden, barış için müzakereye başlamasından geçiyor.

Şimdi barış için sesimizi yükseltmenin zamanı. Savaş isteyenleri durduralım. Barış ve özgürlüğü omuz omuza mücadelelikle kazanalım.

sayfa 2-4

ÜNİVERSİTEDE
ÖZGÜRLÜK
İSTİYORUZ

- Anadilde eğitim!
- Başörtüsüne özgürlük!
- Polis defol!
- Parasız eğitim!

Yasaksız üniversite için, adalertsizliğin ve ayrımcılığın son bulması için, özgürlük için yürüyoruz!

Üniversitede Özgürlük İstiyoruz İniyatif bu taleplere sahip çıkan tüm gençleri 2 Nisan'da 18.00'de İstiklal Caddesi'nde yan yana olmaya çağırıyor.

11 Mart
Cuma

saat 15.00

Filiz Koçali,
Neslihan Akbulut

Yıldız Teknik
Ünivesitesi
Davutpaşa Kampüsü

24 Mart
Perşembe

saat 12.00

Sabahat Tuncel,
Roni Margulies

Bilgi Üniversitesi
Dolapdere yerleşkesi

ERGENEKON DAVASI SUSURLUK OLMASIN

Ergenekon soruşturmasını nereye gidiyor? Ahmet Şık ve Nedim Şener'in tutuklanması Türkiye tarihinin en önemli soruşturmasının yolundan saptığı, sulandırıldığı, tıpkı 1996'da Susurluk'ta bir kazayla açığa çıkan kontrgerillanın daha sonra üzerinin örtülmesine benzer bir yöne girdiği endişesini yarattı.

Ergenekon Savcısı Zekeriya Öz'ün soruşturmanın gizliliğini vur-

gulayan açıklaması tamin edici değildir.

Ahmet Şık ve Nedim Şener hangi gerekçeye dayanarak tutuklandı? Bu derhal açıklanmalıdır.

Açıklamayı yapacak olan savcı değil hükümettir.

Yaşın yanında kuru da yanmamalıdır, masum olan insanlara iftira atılmamalıdır.

Şık ve Şener için hızlı ve adil bir yargılama süreci başlatılmalıdır. Halk bunu bekliyor.

Kimileriye bu olayı Ergenekon davasını sulandırmak için kullanıyor.

Ergenekon bir cinayet şebekesidir.

Adı kimi zaman Susurluk kimi zaman JİTEM adıyla anılan bu örgüt kontrgerilladır.

Cumhuriyet tarihinin kanlı sayfaları kontrgerillanın işlediği suçlarla, katliamlarla, provokasyonlarla doludur. Ergenekon çetesinden davacıyız!

Ergenekon davasının

yeni bir Susurluk olmasına izin vermeyelim.

İki gazeteci tutuklandı, ama JİTEM'e dokunan yok. Hrant Dink için 'öldür' emri verenler hala yargı önüne çıkmadı. Emniyet ve MİT, Ergenekon soruşturmasına tabi tutulmadı. Biz temiz toplum istiyoruz. Temiz toplumun yolu devletin tüm kurumlarında köklü bir temizlikle mümkündür.

sayfa 3-8

BAK NE DEMİŞ?

"Kadına şiddet abartılıyor"
Başbakan Recep Tayyip Erdoğan

"Kadına şiddet uygulayan erkek değildir"
Hürriyet Gazetesinin reklam afişleri

"Bizim görevimiz toplumu entegre etmek, bölmek değil.

Anadilde eğitime başladığımız andan itibaren toplum bölünebilir. Henüz o olgunluğa ulaşmadık. Tartışarak, önyargılardan arınarak ulaşacağız."

Kemal Kılıçdaroğlu,
CHP Genel Başkanı

"Günün en önemli haberi olan gazetecilerin gözetlme alınması mı daha çok okunuyor, magazin bölümündek bir haber mi? Tabii ki magazin. Günde 1-2 milyon sayfa görüntülenmesi alıyor."

Fatih Çekirge,
Hürriyet.com.tr'nin yayın yönetmeni

1 trilyon dolar

Dünyanın her yıl silahlanmaya harcadığı para.
ABD Irak savaşına 160 milyar dolar harcadı.

60 bin Alevi özgürlük istedi

Alevi yurttaşlar eşitlik taleplerini dile getirmek için İstanbul ve Ankara'dan sonra bugün de İzmir'de meydanlardaydı. "Demokratik Anayasa ve Eşit Yurttaşlık Hakkı İçin" sloganıyla Alevi Bektaşî Federasyonu'nun düzenlediği mitinge 60 bin Alevi katıldı.

Cumhuriyet Meydanı'nda toplanıp slogan ve pankartlarla yürüyerek Gündoğdu Meydanı'na gelen Alevilerin mitingi, Sivas'taki Madımak Otel'i'nde katledilenler için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Sivas'ta hayatını kaybeden 32 kişinin adları tek tek okundu.

8 Mart: Tacize, tecavüze, ayrımcılığa, kadınlara yönelik şiddete dur de!

8 Mart'ta Çerkezköy'de sokağa çıkan DSİP'li ve BDP'li kadınlar özgürlük istedi

Kadına dönük şiddeti abartacağız!

Başbakan Tayyip Erdoğan kadına dönük şiddet haberlerinin medya ve muhalefet tarafından abartıldığını söyledi. Tayyip Erdoğan'a göre kadına dönük şiddet azalmıyorsa! Başbakan, bir yandan hükümetin cinsiyetçi politikalarını gizleyerek hükümeti aklamaya çalışırken, bir yandan kadına dönük şiddetin ortaya konulmasına "hükümeti yıpratacağı gerekçesiyle" karşı çıkıyor.

Hükümet kendini aklamaya çalışsın! Erdoğan, Türkiye'de var olan tüm olumsuzlukları kendisini yıpratmaya dönük bir çaba olarak gören garip bir benmerkeçlik içinde kadına karşı şiddetin abartıldığını söylerken, şiddet, taciz ve tecavüz devam ediyor. Geçmişte bu derece kayıtlı

altına alınmayan kadın cinayetleri ve ev içi şiddet vakaları artık göz önünde ve meselenin ne kadar ciddi boyutlara ulaştığı görülebiliyor.

Dönüp "bizim zamanımızda vakalar azaldı" diyerek sorumluluğu üstünüzden atmazsınız. Başbakan, mevcut hükümet döneminde kadına dönük şiddetin istatistiklere yansıtıldığını daha öncesinde böyle bir çaba bulunmadığını söylüyor. Madem şiddet vakaları bu hükümetten önce istatistiklere yansımıyor, sizin döneminizde azaldığını nereden biliyorsunuz? Ortaya çıkan rakamlar korkunç değil mi? Bunda hükümet sorumluluktan nasıl kaçabilir?

Hükümet cinsiyetçilik yapıyor

Tayyip Erdoğan her fırsatta kadınlara üç çocuk istediğini söylüyor. Bu cinsiyetçi isteğini bir devlet politikası olarak ortaya koyuyor. Yargıda taciz, tecavüz ve şiddet vakalarında failer pek çok ceza indirimi ile karşılaşiyor, olayların suçlusu kadınlara gibi gösteriliyor.

Başbakan kadınlara üç çocuk doğurmalarını söyleyerek, kendinde; kadınların kendi bedenleri üzerindeki haklarına karşı hakları görüyor. Hükümetin Kadın ve Aile Den Sorumlu Bakanı Aliye Kava'nın Kasım ayında katıldığı bir toplantıda eşcinsellik hastalık olarak nitelendirilirken, kürtaj karşıtı politikaların da desteklediği belirtilmişti.

Şiddet devam ediyor
Bu politikaların kadına karşı şiddetle bir ilgisi

olmadığını düşünmek; kadına karşı şiddetin abartıldığını söylemek sorumluluktan kaçmak ve kendini aklamaya çalışmaktır. Kadının hayatına karşın politikaları savunmak, şiddet suçuna ortak olmaktır. Hükümet kendini aklamaya çalışmaktan vazgeçmeli ve öncelikle kendi cinsiyetçi politikalarını bir kenara bırakmalıdır. Taciz, tecavüz ve şiddet olaylarındaki ceza indirimi, görmezden gelme gibi olayların üzerine gitmelidir.

Kadına karşı şiddet çok büyük boyutlardadır. Kadınlar öldürülüyor, tacize ve tecavüze maruz kalıyor, düşük ücretlerle çalıştırılıyor.

Buna gözümüzü kapamayacağız, kadına karşı her şiddet olayı elbette abartacağız!

Türkiye'de kadınlar neler yaşıyor?

8 Mart Dünya Kadınlar Günü sebebiyle kadınlara övgüler düzülüyor, bir güne özgü övgülere boğulan kadınlar ise pek de hoş bir hayat yaşamıyor. Her meslekten, her eğitim seviyesinden ve her bölgeden kadınlar şiddete maruz kalıyor.

Resmi verilere göre 7 yılda kadın cinayetlerindeki artış oranı yüzde 1400. 2002-2009 yılları arasında 953 kadın öldürülmüş. 2010 yılının ilk 7 ayında ise 226 kadın öldürülmüş, 478 kadın tecavüze, 722 kadın tacize uğramış.

2011 yılının Ocak ayında 17 kadın, bir kız çocuğu ve iki bebek öldürüldü. 34 kadın ve 7 çocuk tacize, 4 kadın ve 15 çocuk tecavüze maruz kaldı.

Kadınlar her yerde şiddete maruz kalıyor. Olaylar incelendiğinde kadın cinayetlerinin "doğuda" yüksek olduğu yönündeki irkçi efsane de çöküyor. Ocak ayında kadın cinayetlerinin medyada en çok öne çıktığı İstanbul olurken, en fazla kadın cinayeti ise Akdeniz bölgesinde kaydedildi.

Çürüyen başka bir efsane ise eğitimli kesim arasında kadına dönük şiddetin daha düşük olduğu yönündeki inanç. Her meslekten ve eğitim seviyesinden taciz, tecavüz ve şiddet olayı yaşanabiliyor.

Kadınlar özgürlük için sokaklara döküldü

8 Mart Türkiye'de ve Kürdistan'da birçok merkezde protesto edildi.

Kürdistan'da polis bir çok gösteriyi saldırdı. Kürt kadınları barış istiyor.

Türkiye'deki gösterilerde ise kadın cinayetleri, taciz, tecavüz, Engin Ardic ve Emre Aköz gibi antikommünist cinsiyetçiler, "3 çocuk doğurun" diyen Başbakanı protesto edildi.

DSİP'li kadınlar İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa ve Çerkezköy'de 'Özgürlük istiyoruz' sloganıyla sokağa çıktık.

Kenan Evren yargılsın!

12 Eylül 2010'da yapılan anayasa değişikliği referandumunda, darbecilerin yargılanmasını engelleyen geçici 15. maddenin kaldırılmasının ardından Kenan Evren ve diğerleri hakkında yapılan yüzlerce suç duyurusu Ankara'da toplandı.

Adalet Bakanlığı'nın verdiği bilgiye göre 12 Eylül darbesi hakkında tüm Türkiye'de toplam 300 yerden 800 adet şikayet dilekçesi geldi. Bu dilekçelerin tasnifi, darbeden doğrudan zarar görenler ve dolaylı olarak zarar görenler şeklinde yapıldı. Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'nda toplanan dilekçeler arasında, darbeden dolayı iflas ettiğini söyleyen tüccarların dilekçeleri dahi bulu-

nuyor. Ancak dilekçelerde ağırlıklı olarak, darbeye rolü olan Kenan Evren ile diğer askeri yetkililer ile bazı sivil bürokratların da yargılanması talep ediliyor. Ayrıca sadece darbenin sorumlularının değil işkencecilerden de hesap sorulması, işkenceci cezaevi müdürleri, devlet memurları, polis ve askerlerin yargılanması da isteniyor.

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından yürütülecek davada, yargılama sürecinin önündeki en büyük engel zaman aşımı konusundaki tartışma olması bekleniyor. Ancak 12 Eylül darbesi sıradan bir suç değil, bir insanlık suçudur ve insanlık suçlarında zaman

aşımı işlemez. 12 Eylül darbesinde gözaltına alınan ya da tutuklananlar insanlık dışı işkencelere maruz kaldılar. 1980-84 arasında 17 sol görüşlü, sekiz sağ görüşlü, 24 de adli mahkum, yani tam 50 kişi idam edildi. On binlerce insan işkence gördü. Yüzlercesi kayboldu. Kenan Evren'in idamları için "Netekim pişman değilim" cümlesi kimileri için tarihin tozuyla sayıfalarında kalmış ama oğlu idam edilen, işkence gören, kaybolan anneler bu cümleyi unutmadılar. Ancak, bu tür davalar da olduğu gibi, 12 Eylül davası da sadece hukuki bir dava değil, siyasi bir davadır. Başta Kenan Evren olmak üzere 12

Eylül darbecilerinin yargılanması ve ceza alması bir daha darbe yapılmamasının en önemli adımlarından birisidir. Kenan Evren mutlaka ifade vermeye çağırılmalı, zaman aşımı bir tartışma konusu olmaktan çıkarılmalı ve 12 Eylül darbesi 'insanlığa karşı işlenmiş suç' kapsamına alınmalı ve yargılanmasına bir an önce başlanmalıdır.

işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

★ sosyalist işçi

Davayı sulandıramazsınız!

Gazeteciler Nedim Şener ve Ahmet Şık'ın Ergenekon davası kapsamında önce gözaltına alınıp ardından tutuklanması, başından beri Ergenekon davasının sona ermesini isteyen odaklara aradıkları fırsatı vermiş görünüyor.

Hiç kimse Şık ve Şener'in Ergenekon'la bağlantılı olduğuna inanmıyor.

Savcılık soruşturması da bu yönde hiçbir işaret vermiş değil.

Masum olana dokunulmamalı. Kim darbe suçu işlemişse rütbesine, makamına, mesleğine, hesap cüzdanına bakılmaksızın yargılanmalı.

Hiç kimsenin Şık ve Şener'in suçlu olduğunu düşünmüyor. Ama bu iki gazetecinin tutuklanması, düzeltilmesi gerekli olan bir hata olsa da bu Ergenekon davasının fasa fiso olduğu anlamına gelmez.

Türkiye'de darbeci bir örgütlenme var.

Türkiye'de darbeler yaşandı.

1960, 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubat, 27 Nisan.

Yakın tarih, kanlı, başbakanları, devrimcileri idam eden darbeler tarihi aynı zamanda. İşte Ergenekon davası, bu darbeler tarihini yazan, darbeleri planlayan, darbeleri gerçekleştiren, bunun için Alaviler, başörtülü kadınları, Ermenileri, sendika liderlerini, dini grupları, Kürtleri öldüren, kitle katliamları planlayan, hükümetleri devirmeye amaçlayan, toplumu siyasal olarak milliyetçilik temelinde saflaştırmayı örgütleyen darbecilerin yargılandığı davadır.

Ergenekon'un varlığından en baştan beri şüphe edenler, Ergenekon'u en baştan beri yok sayanlar ve Ergenekon davasını en baştan beri sulandırmaya çalışanlar, Ahmet Şık ve Nedim Şener'in tutuklanmaları üzerinden yine harekete geçtiler. Ama ne sulandırabilecekler, ne şüphe yaratabilecekler ne de yok sayabilecekler.

Basit bir gerçek var çünkü: Ergenekon, yaşayan, canlı, ordu, polis, bürokrasi, yargı, medya ve patronlar arasında örgütlü bir güç. Sosyalistler bu gücün dağıtılması için mücadele ederken sulandırılmasına karşı da mücadele edecekler. Şık ve Nedim'i savunurken Ergenekon adlı darbeci örgütün dağıtılmasını talep etmek mümkün ve zorunlu.

Devrimler sürüyor, yaşasın devrim!

Tunus ve Mısır durulmuyor. Tunus'ta gizli polis teşkilatı dağıtılmak zorunda kaldı. Mısır'da gizli polis binaları halk tarafından basıldı. Tunus'ta devrimin yarattığı basınç yeni başbakanı da devirdi.

Kahire'de, devrimin talepleri karşılanıncaya kadar devrime devam diyen kitleler, acil durum yasaının kaldırılması, siyasi tutukluların serbest bırakılması gibi taleplere sahipler.

Bu arada yüz binlerce insan Bahreyn, Yemen ve Lübnan'da gösterilere devam ediyor.

Libya'da ise devrim ne yazık ki "renkli" bir hal aldı. Diktatör Kaddafi, uslanmıyor, direnişçileri öldürmeye çalışıyor. Kaddafi'nin güçleri, direnişçilerin eline geçen bölgeleri geri almak için operasyon yaptı ama direnişçiler Kaddafi'yi geri püskürttü.

Tunus ve Mısır'dan sonra Libya'da da devrim yakındır.

Tüm Arap halkları ayakta.

Sosyalistlere düşen, Arap halklarının devrimci enerjisinden öğrenmektir. Devrimlerden ders çıkartmak ve devrimci dalganın tüm dünyaya yayılması için yardımcı olmaya çalışmak, yani kendi egemen sınıfına karşı mücadeleyi keskinleştirmek.

Bugün, Libya halkıyla dayanışmak en önemli görev. Devrimlerin sürekliliği açısından Kaddafi'nin devrilmesi çok önemli.

Sosyalistler, devrimlerin devrim olduğunu anlayanmayanlara değil, devrimlerin merkezine bakmalıdır.

Akacak kanın sorumlusu barış için adım atmayan hükümet!

KCK Yürütme Konseyi, mart ayı başında, 13 Ağustos'tan beri sürdürdükleri tek taraflı eylemsizlik sürecinin AKP hükümetinin yürüttüğü inkâr-imha politikası nedeniyle sona erdirildiğini duyurdu.

PKK'nin çatışmasızlık kararına rağmen, bu süreçte bölgede devletin ve hükümetin Kürt halkına karşı provokasyonlar yapmış, Başbakan Kürtlerin anadilde eğitim talebini "Ülkeyi böler" diyerek reddetmişti. MGK Kürtçe'ye karşı bildiri yayınlamış, meclisteki tüm diğer partiler de askerin arkasına dizilerek şovenizmi yükseltmişti.

Bu süreçte KCK davası Kürtçe savunmaların "bilinmeyen bir dilde" yapıldıkları mahkeme tutanaklarına geçirilerek kilitlenmişti. AKP de, savaştan yana olan tüm geçmiş hükümetler gibi, çatışmasızlık sürecinde Kürt sorunu yokmuş gibi davrandı, bu dönemi barış için adım atmak yerine Kürt Özgürlük Hareketi'ne saldırmak için kullanmaya çalıştı.

Eylemsizliğin sonunda devlet ve hükümetin tutumu

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, tek taraflı eylemsizlik kararının sona ereceği tarihten kısa bir süre önce, PKK'nin seçim dönemi yaklaşınca "taşeronluk" görevi üstlendiğini öne sürerek Kürtlere bir kez daha saldırdı. Tutuklanan 2 bin BDP'li siyasetçi kendi eseri olmasına rağmen, Kürdistan'da hâlâ insanlar öldürülüyor olmasına rağmen, hükümet çözüm için adım atmak yerine Türk milliyetçiliğinin söylemlerini benimsedi.

Şubat ayı sonunda toplanan Milli Güvenlik Kurulu'nun (MGK) sonucunda, "terörle mücadele"de taviz verilmeyeceği açıklandı. Bu,

Newroz'a kadar olan kısa süre barış için mutlaka değerlendirilmeli

Kürtlere inkâr ve imhanın dayatıldığı, Türk devletinin bilindik "birlik ve bütünlük" anlayışını simgeliyordu.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, sanki TSK silah bırakmış gibi, "Tepkimiz çok sert" diye tehdit etti.

Öcalan: Hâlâ umudum var

Tüm bunlara rağmen, Kürt lider Abullah Öcalan, çözüm için hâlâ umudunun olduğunu, Newroz'a kadar süreci gözlemleyeceklerini, bu süreçte gerillaların çatışmaya girmekten kaçınması gerektiğini söyledi. Barış umudunun yok edilmemesi için hükümetin Kürt halkının uzattığı eli havada bırakmaması gerekiyor.

- 1- Askeri ve siyasi alanlara dönük tüm operasyonları durdurulması
- 2- Tutuklanan Kürt siyasetçilerinin serbest bırakılması
- 3- Abdullah Öcalan'ın sürece aktif olarak katılmasının önünün açılması ve yürütülen diyalogun müzakere düzeyine çıkarılması

4- Sürecin ilerlemesi için Anayasa komisyonu ile Hakikatleri Araştırma Komisyonlarının kurulması

5- Anti-demokratik %10 seçim barajının kaldırılması.

DSİP: Öcalan'a özgürlük

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DSİP) yayınladığı açıklamayla, hükümetin Kürt sorunu konusunda derhal adım atmasını, Kürtlerin haklı taleplerinin karşılanmasını talep etti.

DSİP açıklamasında şu tespitler yapıldı:

"... Abdullah Öcalan'ın özgürlüğü konusunda atılması beklenen adımlardır. Hükümetin bu konuda adım atması bizim de talebimizdir. Çok açık ki, Abdullah Öcalan barış sürecinin gelişmesinde en belirleyici aktördür. Bu süreçte daha aktif bir biçimde katkı yapması için bir adada tecrit durumundan kurtulmalı, siyasal alana daha doğrudan müdahale edeceği koşullar yaratılmalıdır."

Toplu Mezarlar Ülkesi'ne Bir Keççe Adalet İçin

Memleketin her yanından toplu mezarlar fıskırıyor. Fakat olağan bir durummuş gibi konuşulup geçiyor...

Hergün yeni mezarlar ekleniyor listeye.

Mardin, Diyarbakır, Elazığ, Bingöl, Bitlis, Dersim... Kürdistan, toplu mezarlar ülkesi.

Kan akıyor...

85 toplu mezarda 1400 kişinin gömülü olduğu açıklandı geçenlerde.

Vahşet karşısında neredeyse ses yok.

Diller lal olmuş...

İşte bu çürüyen insanlığın

fotoğrafı.

Toplu mezarlar haritası, öldürülenlerin gömülüş hikayeleri, kayıp yakınlarının feryadı...

Evinde alınan, kim bilir hangi yöntemle çatışmada öldürülen, gözaltında kaybedilen insanların, kendilerine bir mezarın bile çok görüldüğü insanların ölüm çukuru.

Asit kuyularına, askeri bölgelere, karakol avlularına, çöplere gömülmüşler, yada kimsesizler mezarlığına.

Peki, bu kadar kazı, bulunan

bu kadar ceset, kaç kişi

hakkında dava açıldı, kaç kişi

cezalandırıldı dersiniz? Sıfır.

Bir itiraf vardı sadece. O da neredeyse "öldürdük" böbürlenmesiydi. Mardin'de 11 PKK'liyi Botaş'ın ölüm kuyularına atan dönemin jandarma karakol komutanı "havanın karamaya başlaması nedeniyle cesetleri eski bir kuyuya gömdük" dedi, hakkında bir soruşturma bile açılmadı.

Ve en sonunda Mutki belediyesinde keçe operatörü yetişi imdada...

Susurluk'ta kamyon yolu

açmıştı, devamı gelmedi ama

şimdi Mutki'de bir keçe cerahatin derinine inecek diye ümitlendik.

Hakikat keçesi diyen oldu, barışın önünü açıyor diyen oldu. Biz, Özgürlük İstiyoruz İnisiyatifi olarak "barış için bir keçe adalet" diyoruz.

Kayıpların bulunması, toplu mezarların uzman ekiplerin ve sivil toplum kuruluşları denetiminde tespit edilip, açılması için, barış mücadelesi için gelin bu keçeyi hep beraber büyütelim diyoruz...

Toplu mezarlar açılmalı, katiller yargılansın! **Özgürlük İstiyoruz İnisiyatifi**

sosyalist işçi'ye abone olun

marksist.org devrimci, antikapitalist internet portalı

- Darbelere, ergenekon çetesiine karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan,
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan,

DSİP'e katılın, sosyalizme güç verin

• devrimci sosyalizme güç ver

• başka bir dünya mümkün

dsip.org.tr

Türkiye'de 'Yetmez ama Evet', Kürdistan'da 'Boycot' diyenlerin yan yana gelmesi AKP'yi durdurabilecek tek seçenektir.

Kürt halkının yanındayız! İşçiler, sosyalistler ezilenler, azınlıklar Demokratik Blok'ta birleşelim!

Sosyalistler 2011 seçimlerinde BDP'nin ve demokratik güçlerin içinde yer alacağı bloğu destekliyor.

Türkiye'nin en önemli sorunu olan Kürt meselesinin barış ve demokrasi temelinde çözülmesinin yolu Kürtlerin mecliste güçlü bir şekilde temsil edilmesinden geçiyor.

Hem Kürtlerin hem de resmi ideolojiyi yerle edecek ezilenlerin sözcülerinin bağımsız aday kampanyalarıyla meclise yollanması, 12 Haziran sonrası Türkiye tablosunda büyük bir direnç noktası oluşturacaktır.

Kürdistan'da BDP'nin adaylarını destekliyoruz.

Türkiye'de askeri vesayete karşı olan, Kürtlerin demokratik özerkliğini destekleyen, ırkçılığa ve her türden Türk milliyetçiliğine dur diyen bağımsız demokrat adayları destekleyeceğiz.

Seçimlerde sosyalist tutum

Genel seçimler 90 gün sonra gerçekleşecek. Bu seçimlerde belirleyici olan nedir? Saflaşma hangi eksenler üzerinden gelişiyor. Sosyalistler, demokratlar, özgürlük isteyenler 12 Haziran seçimlerinde ne yapmalı?

2007 genel seçimleri Cumhuriyet mitinglerinin ve E-muhtranın üzerine gelmişti. Ordu, CHP-MHP koalisyonu için aktif kampanya yürütmüş, siyaset devletin sadık bekçisi bu iki parti etrafında biçimlendirilmeye istenmişti. Bu girişim, 2001'den bu yana zaten hükümette olan AKP hükümetini güçlendirmişti. E-muhtraya karşı tepki işçilerin ve emekçilerin oylarının bir burjuva partisi olan AKP'ye kaymasına neden olmuştu.

Eksenler değişmedi

2007 seçimleri askeri vesayete, darbelerle, "Ne mutlu Türküm demeyenler düşmanımızdır" diyen ırkçılığa ve Türk milliyetçiliğine karşı özgürlük talepleri etrafında bir saflaşma yarattı. Tepki sadece hükümet partisini güçlendirmekle kalmadı. Devletin sahipleri tarafından düşman ilan Kürt halkı cumhuriyet tarihinde ilk kez mecliste bir grup kurdu. Kapatılan DTP'nin Bin Umud adayları yüzde 10 seçim barajını ezip geçerken, İstanbul'da Ufuk Uras Kürt hareketi ve solun çeşitli kesimleri tarafından yürütülen büyük bir kampanyayla meclise gönderildi. ırkçılığa karşı radikal bir seçim

kampanyası ile öne çıkan Baskın Oran 31 bin oy alarak 'ezber bozan' fikirlerin toplumsal bir taban bulabileceğini göstermişti.

2011 seçimlerinde de saflaşma değişmedi, gündemler ve eksenler değişmedi. 12 Haziran seçimlerinde ana konu yoksulluk ya da işçi hakları değil. Bu seçimlerde belirleyici politik başlıklar askerin vesayetinin devam edip etmeyeceği, ırkçılık ve Türk milliyetçiliğinin yenilip yenilmeyeceği, Kürt halkının özgürlüğü, demokratik ve özgürlükçü bir anayasasının yürürlüğe girip girmeyeceği.

Ne istiyoruz?

AKP, askeri vesayeti ortadan kaldıracağını vaat etti. Atılan adımlar hem yavaş, hem de yetmiyor, milyonların talepleri karşılanmıyor. Askeri vesayeti daim kılmaya and içmiş CHP-MHP koalisyonu fikri yeniden devrilecek. Askeri vesayetinin tüm kurumlarının ortadan kaldırılması, devlet için köklü bir temizlik yapılmalı, tüm darbe ve darbe girişimleri yargılanmalı, darbeciliğe çeteciliğe bulaşmış olan halk düşmanları yargılanıp cezalandırılmalıdır.

Genelkurmay'ın tüm devlet kurumlarını seferber ederek yaptığı kampanya sonucu ortaya çıkan ırkçılık yerli yerinde duruyor. Sadece CHP değil, AKP'nin Cemil Çiçek gibi sözcüleri ve bizzat Başbakan'da ırkçılık yapıyor. ırkçılık kendini sıradanlaştırırken Türk mil-

"90 günlük seçim kampanyası ezilenleri, emekçileri, gerçek solcuları bir mücadele platformunda yan yana getirebilirse, AKP ve CHP-MHP kamplarında kendini ifade etmeyen, burjuva partilerin yetmediğini düşünen milyonların kendi siyasi alternatiflerini yaratmalarının önünü açacaktır."

liyetçiliği girdiği ağır bunalımdan kurtarılmaya çalışıyor. ırkçılığa, ulusalcılık-vatanseverlik-yurtseverlik gibi sıfatlarla kendini adlandıran Türk milliyetçiliğine karşıyız. 2011 seçimlerinde ırkçı, şovenist ve milliyetçi siyasetler yenilgiye uğratılmalıdır. ırkçılığın yuvası haline getirilen mecliste ırkçılığın ve Türk milliyetçiliğinin mağdur ettiği Ermeniler, Rumlar, Süryaniler, Yahudiler, tüm azınlıklar temsil edilsin!

Kürt halkı özgürlük istiyor, barış ve demokratik çözüm istiyor. Batı'da yaşayanların barış isteğine sahip olduklarını 12 Eylül anayasa değişikliği referandumunda gördük. AKP ise Kürdistan'da ordu ile kol kola

girerek Kürt özgürlük hareketine saldırıyor. Halkın çoğunluğu barış için Öcalan'la görüşülmesine 'evet' demişti. AKP ise halka değil CHP ve MHP'ye bakıyor. Kürt halkının uzattığı barış eli sıklıkla kırılıyor. Kürtlerin çatışma ortamının son bulması için ıleri sürdüğü, her biri haklı ve karşılanabilir taleplerin biri bile yerine getirilmiyor. Başbakan, barış için adım atmak yerine BDP'ye saldırıyor. Kürtler ise artık özgür olmak istiyor, Demokratik Özerk Kürdistan önerisi bunun ifadesidir. 2011 seçimlerinde merkezi konu tam budur. Sosyalistler, Kürt halkının mücadelesini destekliyor ve Kürtlerin kendi kaderlerini tayin etme hakkını savunuyor. Demokratik Özerk Kürdistan önerisini destekliyoruz. Anadilde eğitim derhal başlasın. Tutuklu Kürt siyasetçiler derhal serbest bırakılsın. JITEM dağıtılsın. Terörle Mücadele Kanunları baştan aşağı değiştirilsin. Yeni anayasada Kürtlerin varlığı ve eşit vatandaşlık hakkı tanınsın!

12 Eylül referandumunda seçmenlerin yüzde 58'i darbe anayasasının çöpe gönderilmesine, sivil-demokratik-özgürlükçü bir anayasasının yazılmasına 'evet' dedi. AKP ise seçimlerden sonrasında işaret ederek yeni anayasayı rafa kaldırdı. Ardından birkaç yıl önce hazırladığı ve birçok kesim tarafından yetersiz bulunan anayasa taslağını yeni anayasa diye sunmaya kalktı. 12 Eylül referandumunda yeni anayasaya 'hayır'

diyene devlet partisi CHP ve faşist MHP ise AKP'nin bu tutumu nedeniyle memnun. Sosyalistler demokratik ve özgürlükçü bir anayasa talebini destekliyor. Askeri vesayete son veren, ezilenlerin özgürlük taleplerini içeren, düşünce, ifade ve örgütlenme özgürlüğü önündeki engellerin kaldırıldığı, milliyetçilikten ve kemalizmden arındırılmış yeni bir anayasa istiyoruz!

Sokakta bir alternatifi yaratmak

90 günlük seçim kampanyası sırasında sokakta bu talepleri savunacağız. Demokratik ve özgürlükçü taleplerin kazanması aşağıdan mücadeleyle, meclis dışındaki toplumsal muhalefet dinamiklerinin harekete geçirilmesiyle kazanılacak. Egemen sınıfın partileri demokrasiyi ve özgürlüğü vermeyecek, biz kazanacağız!

12 Haziran seçimlerinde oluşacak siyasi tablo da emekçilerin ve ezilenlerin taleplerinin damgası vurmasının yolu seçimlerden sonra diri, umutlu, örgütlü ve kazanmak için mücadeleye eden demokratik bir muhalefetin varolmasından geçiyor.

90 günlük seçim kampanyası ezilenleri, emekçileri, gerçek solcuları bir mücadele platformunda yan yana getirebilirse, AKP ve CHP-MHP kamplarında kendini ifade etmeyen, burjuva partilerin yetmediğini düşünen milyonların kendi siyasi alternatiflerini yaratmalarının önünü açacaktır.

BDP-DSİP-Has Parti ittifakı gerçekleşseydi

Anti-demokratik seçim barajı demokrasi ve barış güçlerine bağımsız adaylardan başka bir yol bırakmıyor. Seçimler için BDP-DSİP-Has Parti demokratik güçbirliği kurulabilseydi, yüzde 10 seçim barajı kolayca aşılabacağı gibi AKP'nin tabanındaki emekçiler buradan koparılabilirdi.

Türkiye'de Yetmez evet Evet diyen kalabalıklar, Kürdistan'da boykot diyen milyonlar, bu iki gücün yan yana gelmesi AKP'yi zayıflatacak tek olasılıktır. Güçbirliği kurulamadı. Bir fırsat daha kaçtı. Şimdi görev iki önemli muhalefet dinamiğini aşağıda bir araya getirmek.

Seçimler 'güç ölçme'nin aracı mıdır?

Seçimler sosyalistlerin kendi güçlerini ölçmesinin bir aracı mıdır? Hayır. Küçük partilerin bazen birkaç yüz bazense 50 bin oy alması hiçbir şeyi ölçmeyeceği gibi değiştirmez de. 'Seçimlerde kendi gücümüzü ölçeceğiz' argümanı günümüz Türkiye'sinde hiçbir anlam taşımadığı gibi demokratik özgürlükçü güçleri bölmeyen bir aracı olan sektör bir yaklaşımdır. Biz ölçmek değil değiştirmek istiyoruz.

CHP-BDP güçbirliğine hayır!

Kimi yazarlar seçimlerde BDP'nin CHP ile ittifak kurmasını öneriyor. Kimi Alevi liderleri 'Aynı oyu kullanın' çağrısıyla CHP'yi gösteriyor. CHP ne Kürtlere ne Alevilere özgürlük getiremez, çünkü ezen ve katleden devletin partisidir.

BDP ile CHP'nin yan yana gelmesi AKP'nin öni keser mi? Hayır, bu olsa olsa BDP'nin oylarını düşürür, AKP'yi güçlendirir. Kürt halkı kendini katledenleri çok iyi tanıyor.

BDP ile CHP'nin yan yana gelmesi Kürt sorununun demokratik temelde çözümünü sağlar mı? Hayır. CHP, anadilde eğitimi 'bölücülük' olarak görmektedir ve 12 Eylül referandumunda bu yana hükümetin 'öcalan'la masaya oturmasına, demokratik açılıma karşı kampanya yürütmektedir. CHP demek çözümsüzlük demektir.

Bugünkü adlarıyla ulusalacılar, dünün Türk milliyetçileri ve ırkçılar, tüm zamanların ırkçıları ne barış ne özgürlük ne de demokrasi getirir. Onlar Kürtlerin, Alevilerin, Ermenilerin, sosyalistlerin ve demokratların katlidir.

1989 Haziran-Tiananmen Meydanı

Çin. 2011 Ocak-Tahrir Meydanı, Mısır

Tiananmen'den Tahrir'e

Tahrir Meydanı'ndaki 18 günlük direniş Tiananmen Meydanı'ı hatırlattı.

Çin, Google arama motorunda 'Mısır' kelimesini yasakladı. Kaddafi, ayaklanan Libya halkını ölüme tehdit konuşmasında Çin'in ulusal birliğinin demokrasiyi Tiananmen'de demokrasi, özgürlük ve insanca bir yaşam isteyenlerin taleplerinden daha önemli olduğunu söylüyordu.

1989 Haziran'ında Çin'in merkezinde bulunan, günümüzde en büyük şehir meydanı olan Tiananmen'de on binlerce öğrenci ve işçi oturma eylemine başlamış, oturma eylemi açık grevleriyle birleşmiş, Tiananmen'i ülkenin 400 kentinde gerçekleşen kitle gösterileri izlemiştir.

Tiananmen Meydanı'nda aktivistlerin direnişi Çin ordusu ve polisi tarafından kanla bastırıldı. Çin ememen sınıfı bürokrasi iktidarını zorbalıkla korumayı başarsa da Tiananmen Meydanı Doğu Bloku olarak anılan stalinist rejimlerin sonunu getiren hareketin bir parçasıydı.

Doğu Avrupa Devrimleri

Tıpkı Ortadoğu ve Afrika devrimleriyle başlayan 2011'in bu ilk ayları gibi 1989 baş döndürücü bir yıldır. Rus Kızıl Ordu'su tarafından işgalle kurulan, SSCB'deki devlet kapitalisti rejiminin birer kopyası olan, hiçbir politik özgürlüğün yaşanmadığı tek parti diktatörlükleriyle yönetilen Doğu Avrupa'daki stalinist rejimler işçi sınıfının

(madenciler) önderlik ettiği kitle gösterileriyle birer yıkıldı.

Almanya'yı ikiye bölen Berlin Duvarı'nın yıkılması, muhalifleri ya da rejim için tehdit olarak algılanan herkesi toplama kamplarına, akıl hastanelerine, zindanlara kapatan, kaçırarak kaybeden, grev yapan işçileri sabotajcı diyerek kimi zaman idam kimi zamansa ağır hapisle cezalandıran rejimlerin sıradan insanların eylemiyle yıkılmasının simgesi idi.

Tarihin gördüğü en baskıcı rejimlerden biri olan Doğu Bloku, işçi sınıfının kendi ideolojisi kullanılarak sömürüldüğü ve ezildiği, baskının sosyalizm adı altında meşrulaştırıldığı bu rejimler, örgütlenmenin yasak olduğu bir toplumda dahi sıradan insanların eylemiyle yıkılıyordu.

Kapitalizmin krizi

Toplumsal tabanını çoktan yitirmiş ya da bu tabana hiçbir zaman sahip olmamış, halkın geniş kesimlerinin yabancılaştığı diktatörlüklerin uygulandığı 1989 ve 2011 yıllarının ortak noktası sadece özgürlük için mücadele eden yığınların varlığı değil. Her iki devrimci dalgayta zemin yaratan küresel kapitalizmin kriziydi.

1960'ların sonunda kapitalizm yapısal bir krize girdi. Dünya kapitalist sınıfları kar oranlarının düşüşünü engelleyemiyordu. 1968 isyan dalgası bu krizin üzerine geldi.

1970'lerin ikinci yarısında ABD'de Reagan İngiltere'de Thatcher yeni-liberalizm dönemi

başlattı. Bu küresel kapitalizmin krize verdiği yanıtı. İşçi sınıfının kazanılmış haklarının geri alınması, ücretlerin aşağı çekilmesi, sosyal harcamaların kesilmesi, kamu yatırımlarının durdurulması ve bütün sektörlerin özelleştirilmesi, sendikaların güçsüzleştirilmesi ve grevlerin yenilmesini hedefleyen yeni-liberal program Batı kapitalizmi tarafından temel doktrin haline getirildi.

"Tıpkı 1989 Devrimleri gibi 2011 Ortadoğu-Afrika Devrimleri de küresel kapitalizmin yapısal krizine dayanıyor."

Batı kapitalizmi kar oranları artırmak için emeğin yaygın sömürsü yerine yoğun sömürsüne dayalı bir sermaye birikimi için yeniden yapılandı. Üretimde yeni teknolojilerin uygulanması ile maliyetlerin düşürülürken art-değer sömürsününün yoğunlaştırıldı.

Doğu'da devlet kapitalisti blok ise uzun bir dönemdir ekonomik durgunluk içindeydi. Batı kapitalizmi ile teknolojik rekabeti kaybetmişti. Bürokratik ekonomik planlamalar ile sonuçlar arasında devasa bir uçurum geliştiren, enflasyon ve işsizlik artıyordu. Baskı koşulları ve politik özgürlüğün olmaması pasif direniş biçimlerini

kalıcılaştırırken işçi gücünün verimliliği diplerde sürünüyordu. Devlet mülkiyeti, bu biçimi kullanarak üretilen toplumsal zenginliğe kolektif olarak el koyan bürokratik sınıf için bir fasit daireye dönüşüyordu. SSCB ve Doğu Avrupa'daki uyduları tek bir fabrika gibi çalışıyor, dünya pazarında tek bir şirket gibi rekabete giriyordu. 1980'lerin sonunda küresel kapitalizmin krizi derinleşirken, ekonomik ve askeri rekabet temelinde simetrik olarak yapılan iki kapitalist bloktan biri çöktü.

Sıradan insanların mücadelesi diktatörlükleri yıktı

1989 yazında Polonya'da yıllardır iktidarda bulunan stalinist parti Dayanışma Sendikası tarafından seçimlerde yenilgiye uğratıldı. 1980-1989 yılları arasında Polonya'da işçi sınıfı ve bürokrasi arasında kıyasıya bir mücadele yaşanmıştı. Aynı yaz Çin'de Tiananmen gösterileri gerçekleşiyordu.

Doğu Almanya'da küçük protesto gösterileri başladı, başlar başlamaz devletin ağır saldırısına uğradı. Bu çok daha büyük bir hareketi kıskırttı. Yüz binlerce insan gösterilere katıldı ve Doğu Alman devleti yıkıldı.

Çekoslovakya, Macaristan, Bulgaristan birer birer devrildiler. Bu ülkelerden hiçbirinde rejimi savunan bir yığın hareketi yaşanmadı, tam tersine hepsinde büyük yığınlar rejime karşı harekete geçip, gösteriler yapt.

Romanya'da ise stalinist

diktatör Çavuşesku kendi taraftarı olduğunu düşündüğü on binlerce insanı Bükreş'te sarayının önünde topladı.

Çavuşesku'nun konuşması rejim karşıtı sloganlarla yarıda kesildi, halk madden işçilerinin önderliğinde saraya doğru yürüyüşe giderken Çavuşesku kaçıyor.

1950'ler, 60'lar, 70'ler boyunca Doğu Bloku ülkelerinde çeşitli ayaklanmalar yaşanmıştı. Ayaklanmalar sırasında işçiler kendi iktidar organlarını kurmuş ve iktidarı zorlamıştı. Rus ordusu bütün bu ayaklanmaları şiddetle bastırmıştı.

1989'da ise bu mümkün olmadı. Rus ordusu Doğu Avrupa ülkelerini müdahale edemedi, çünkü Rusya kendi içinde ayaklanmalar, grevler yaşanıyordu. İki yıl sonra, Ağustos 1991'de SSCB çöktü ve dağıldı.

Tıpkı 1989 Devrimleri gibi 2011 Ortadoğu-Afrika Devrimleri de küresel kapitalizmin yapısal krizine dayanıyor.

2008'de Kuzey Amerika ve Avrupa'da patlak veren borç krizi, finans sermayesinin önderliğindeki ekonomik büyüme balonunu patlattı. Borç krizi, küresel kapitalizm tarafından hızla yayıldı. 2008 Mısır'da devasa grev hareketinin patladığı yıldı. 2011'deki ayaklanma ve devrimler borç krizinin etkisiyle zayıflayan diktatörlüklerde, krizin ekonomik bedelini ödemek itemeyen milyonlarca yok-sulun ekonomik saldırıyı yürüten baskıcı rejimleri birer birer yıkmasına yol açıyor.

Volkan Akyıldırım

Yenilgiyi savunan bir siyaset

Yenilgiyi savunan bir siyasi çizgi toplumun çoğunluğuna ilk bakışta garip gelecektir.

Öyle ya, siyasi hareketler "kazanmak" için mücadele ederler. Kazanmayı değil, "yenilgiyi" savunmak bu nedenle ilk bakışta garip gelebilir.

Elbette bu teori bize mücadele etmeyi bırakıp teslim olmamızı öğütlemiyor.

Aksine, toplumun büyük çoğunluğuna mücadele çağrısı anlamı da taşıyor. Bu mücadele çağrısı anlamına gelmeden önce, bu fikrin temelinde bir göz atmakta fayda var.

Bu fikrin temelinde şu soru var: "Sosyalistler, savaşta 'kendi' devletlerinin kazanmasını mı savunmalı, yenilmesini mi?"

Bu soru, ilk ortaya çıktığında 1. Dünya Savaşı yaklaşmaktaydı. Lenin ve bir grup sosyalist ilk defa karşılaşılan bu soruda "devrimcilerin yenilgiyi savunması gerektiği" yanıtını verdiler.

Temel soru: Nasıl bir dünya?

Ne var ki, "savaşta tutum"la ilgili soru geçmişte kalmadı. Çünkü çağımızda savaşlar sona ermediği gibi savaşlara sebep olan çelişkiler de ortadan kalkmadı. Üstelik bu sorunun yanıtı, aslında dünyayı nasıl gördüğümüz ve nasıl mücadele yürüteceğimiz hakkında verdiğimiz kararlarla da doğrudan ilişkili.

Egemen sınıflar, bize "hepimiz aynı gemideyiz" diyorlar. Krizde işini kaybeden milyonlar, krizden kazanan bir avuç insanın çıkarlarının aynı olduğunu anlatıyorlar. Savaşlarda ölen milyonlar, devasa savaş makinesinden kâr elde edenlerin, yeni pazarlar kazananların çıkarlarının aynı olduğunu anlatıyorlar. "Olağan zamanlarda" dahi, "kendi devletimizin" çıkarlarını bizim çıkarlarımız olduğu fikri oldukça yaygın.

Devletler savaşlara giriştiklerinde ise bu fikirler çok daha sistemli bir şekilde kitlelere sunulur. Savaşın, bütün ulusun savaşı olduğu olduğu anlatılır. Ulusal çıkarlarının savaşı gerektirdiği anlatılır.

Gerçekte ise durum elbette çok farklı. Savaşlarda cephelelere sürülenler, öldürmeye zorlananlar yoksullar olurken; savaştan kazançlı çıkacak olanlar egemen sınıflar olur. İki dünya savaşında ölen on milyonlar savaştan kazançlı çıkmadı. Kazanan dünyayı paylaşıp, egemenlik alanlarını yeniden şekillendiren egemen sınıflar oldu.

Bir bakıma, savaşların temelinde gerçekten de ulusal çıkarlar vardır. Çünkü, ulusal çıkarlar gerçekten bir ulusun bütünüdür değil; egemen sınıfının çıkarlarını yansıtır. Ulusal kazanımlar, egemen sınıfların güçlerini, egemenlik alanlarını arttırmaları ve alt sınıflar üzerinde daha fazla baskı uygulamalarından başka bir anlama gelemez.

Ulusal çıkar denen şeyin aslında egemen sınıfların kendi çıkarları için ezilenleri sahaya sürmesi olduğu kavrandığı zaman, "devrim-

1. Dünya Savaşı'nda milyonlarca insan ölmüştü.

ci yenilgicilik" siyasetinin gerçekte bir mücadele çağrısı olduğu çok daha iyi anlaşılabilir.

"Emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmek"

Bu mücadele aynı zamanda iki fikrin mücadelesi: işçi sınıfının enternasyonalizmi ile egemen sınıfların silahı milliyetçilik. Sosyalistler açısından ise ulusal çıkarlar değil, işçi sınıfının uluslararası birliği en önemli öncelik olmak zorunda. Savaşta ve barışta, her zaman ulusal çıkar denilen, egemen sınıfın çıkarlarına karşı amansız bir mücadele yürütmek zorundayız.

Bu nedenle, "devrimci yenilgicilik"

"Devrimci yenilgicilik sloganının reddedilmesi, devrimci savaştan içi boş, bayağı bir söz haline getirilmesi ya da su katılmaması bir ikiyüzlülük anlamına gelir."
V.I. Lenin

"Gerici bir savaşta, devrimci bir sınıf kendi hükümetinin yenilgisini arzulamaktan başka bir tutum taknamaz ve hükümetinin askeri açıdan gelişmesinin onun yıkılmasını kolaylaştırıcı bir gelişme olduğu gerçeğini görmezlikten gelemez. Savaşta katılmış tüm ülkelerin sosyalistleri 'kendi' hükümetlerinin yenilgiye uğramasını arzuladıklarını ifade etmelidirler."
V.I. Lenin

kendi kendine varoluvermiş bir teori değil.

"Kendi devletin yenilgisini savunmak" ve bunun için mücadele etmek, yalnızca sosyalistler için mücadele ettikleri devletin zayıflaması anlamına gelmiyor fakat aynı zamanda proleteryanın uluslararası dayanışmasının, gerçek bir enternasyonalizmin somut biçimi haline alıyor.

Yenilgicilik soyut bir ilke değil

Türkiye en büyük yirmi ekonomiden biri. Bulunduğu bölgede, emperyal bir kibirle daha güçlü, daha etkili bir aktör olmak için var gücüyle mücadele ediyor. Bir yandan "komşularla sızır sorun" siyaseti izlendiği söyleniyor.

Önceki yıllara oranla, Türkiye'nin komşularıyla daha barışçıl ilişkiler geliştirildiği de doğru. Ne var ki Türk dev-leti için, bu dostane ilişkiler, İran'da örneğin, Kürt gençlerin idamında ortaklaşmak anlamına geliyor.

Tam da bu ortaklık zaten Türkiye devletinin sızır sorun kibirinin altında duran büyük kanser kitlesi.

Kürt halkının kendi kaderini tayin etme isteğine, Türk egemenlerinin yanıtı yıllara yayılmış kirliliğe.

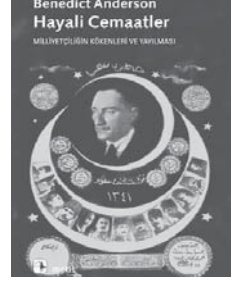
Türkiye'nin otuz yıldır yürüttüğü kirliliğe ve işgal "devrimci yenilgiciliğin" soyut bir siyasi ilke değil, somut bir politik duruş olduğunu gösteriyor.

Sosyalistlerin mücadele ettiği egemen sınıfla beraber tutum alması asla düşünülemez. Aksine, egemen sınıfının yenilgisi, ezilenlerin kazanımı demektir.

Bu nedenle, "devrimci yenilgicilik" siyaseti çok radikal ama zorunlu bir mücadele çağrısıdır.

Ersin Tek

KİTAP

Milliyetçilik teorileri üzerine iki kitap

Sağıyla soluyla neredeyse tüm siyasi hareketlerin milliyetçilik yarısına girdiği Türkiye'de milliyetçiliği kavramak son derece önemli. Milliyetçiliği yemmenin, nerede yükseldiğini nerede inşeyi geçtiğini anlamının yolu doğru bir teoriye sahip olmaktan geçiyor.

Eric Hobsbawm'ın Terence Ranger ile birlikte yaptığı derleme 'Geleceğin İcadi' ve Benedict Anderson'un 'Hayali Cemaatler' adlı kitapları doğru bir teori için temel yaklaşımları sergiliyor.

Milliyetçilik kapitalizmin ürünüdür

İngiliz Marksist tarihçi Eric Hobsbawm'a göre milliyetçilik modern bir olgu, yani kapitalist üretime geçişin bir sonucu. Hobsbawm, millet ve milliyetçiliği 'icat edilmiş gelenekler' olarak tanımlıyor. Milli bilinç de bu 'icat edilmiş gelenekler'in başında geliyor.

Hobsbawm 1870-1914 yılları arasındaki dönemde Amerika ve Avrupa'da birçok milletin yaratıldığına işaret etti. Emekçi sınıflardan gelen hareketin önüne eski ritüeller, doğal olarak sunulan fakat icat edilmiş olan millet ve milliyetçilik konuluyordu. Milliyetçilik ideolojisi seçkinler tarafından üretiliyor ve ulus-devletler tarafından pompalanıyordu.

Millet: 'hayal edilmiş bir topluluk

Hobsbawm'ı izleyen Benedict Anderson ise milletin 'hayal edilmiş bir topluluk' olduğunu söyler. Milletin üyeleri diğer üyelerini tanımaz, her birey kafasında ayrı ayrı bu aidiyeti canlandırır. Tarih estetiğe edilirken, kapitalist toplumun derin sefaleti ile yabancılaşmanın üzeri millete dayalı bir kardeşlikle kapatılır.

Sözü Anderson'a bırakalım:

"Hayal edilmiştir çünkü en küçük milletin üyeleri bile diğer üyeleri tanımayacak, onlarla tanışmayacak, çoğu hakkında hiçbir şey şitmeyecektir ama yine de her birinin zihninde toplumlarının hayali yaşamaya devam eder."

"Millet sınırlı olarak hayal edilir, çünkü belki de bir milyar insanı kapsayan en büyüğünün bile ötesinde başka milletlere mensup insanların yaşadığı, esnek de olsa sonlu sınırları vardır. Hiçbir millet kendisini insanlığın tümü ile örtüşüyor olarak hayal etmez. En mesihçi milliyetçiler bile, sözgelimi bazı çağlarda Hıristiyanların baştan aşağı Hıristiyan bir gezegen düşleyebildikleri gibi, insan ırkının bütün üyelerinin millette buluşacağı bir günün hayalini kuramazlar."

Egemen olarak hayal edilir çünkü Aydınlanma ve Devrim'in, ilahi olarak buyrulmuş, hiyerarşik hanedanlık mülklerinin meşruiyetini aşındırma olduğu bir çağda doğmuştur. Evrensel dinlerin en sofu taraftarlarının bile böylesi dinlerin canlı çoğulluğu ve her imanın ontolojik iddiaları ile bölgesel (teritoryal) kapsamı arasındaki allopomorphism'le yüz yüze kalmaktan kaçınmadığı bir çağda rüşdüne eren milletler, Tanrı'ya tâbi olacaklarsa bile bu tâbiyetin doğrudan O'na olduğu bir özgürlüğün rüyasını görürler. Bu özgürlüğün amblemi ve mihenk taşı egemen devletlerdir.

Son olarak bir topluluk, bir cemaat olarak hayal edilir çünkü her millette fiilen geçerli olan eşitsizlik ve sömürü ilişkileri ne olursa olsun, millet daima derin ve yatay bir yoldaşlık olarak tasarlanır. Son iki yüzyıl boyunca bunca milyon insanın, birbirlerini öldürmekten çok, böylesi sınırlı hayaller uğruna ölmeye razı olmalarını mümkün kılan şey, son kertede bu kardeşliktir. "

İki kitap ve ortaya koyduğu perspektifler güncelliğini koruyor.

Libya: Dış müdahaleye hayır!

Suudi Arabistan: 11 Mart'ta "Öfke Günü"

Ortadoğu ülkelerini sarsan devrimci dalga bölgede Suudi Arabistan'da da etkiliyor. 29 Ocak'ta Cidde'de yüzlerce kişi yaşanan sel felaketinden sonra yetersiz altyapıyı protesto etmek için sokağa çıktı, bunu ülkede büyük politik ve ekonomik değişim talep eden internet örgütlenmeleri izledi. Muhalifler valilerin ve parlamentonun üst kanadının üyelerinin seçimle iş başına gelmesini, politik tutukluların bırakılmasını, işsizliğin azaltılmasını ve daha fazla özgürlüğün sağlanmasını istiyorlar. Ülkedeki muhalifler 11 Mart günü için diğer Ortadoğu ülkelerindeki gibi bir protesto çağrısında bulunarak bu günü "Öfke Günü" ilan ettiler. Bu gösterinin facebook sayfasının yöneticilerinden biri olan 27 yaşındaki Faysal Ahmed Abdul-Ahadwas 2 Mart Çarşamba günü devlet güçleri tarafından öldürüldü. 11 Mart için açılan facebook sayfasına 17.000 kişi üyeydi. Suudi Arabistan; Şii azınlığın ve ülkedeki muhalif hareketin etkinliğini azaltmaya çalışıyor. 4 Mart günü dört şehirde yüzlerce kişinin katıldığı gösteriler yapıldı. 5 Mart günü ülkedeki bütün gösteriler yasaklandı. Suudi Arabistan ABD'nin bölgedeki en yakın müttefiklerinden biri ve petrol zengini bir ülke, bu yüzden burada meydana gelebilecek bir devrim emperyalizme önemli bir darbe vuracaktır.

ilişki için:

sosyalistisci@gmail.com

Libya'da 41 yıldır ülkeyi yöneten diktatör Kaddafi'ye karşı başlayan ve ülkenin çok büyük bir çoğunluğunu ele geçiren halk hareketi devam ediyor.

Birkaç haftadır sadece ülkenin başkenti Trablus'a sıkışan Kaddafi yanlı güçler ülkedeki diğer şehirleri de ele geçirebilmek için bir saldırı başlattı ancak fazla yol katemediler. Libya ordusunun büyük kısmı ayaklanmanın başlangıcında isyancıların tarafına geçmişti. Kaddafi'nin güçleri kendisine sadık kalan

5000 kişilik bir güçten ve çeşitli Afrika ülkelerinden kiraladığı paralı askerlerden oluşuyor. Libya'da isyancıların ele geçirdiği şehirlerde devrimci komiteler bir yandan günlük yaşamı yönetiyor diğer yandan devrimin zafere ulaşması için gereken hazırlıklarını yapmaya çalışıyor.

Devrimci komiteler şehirlerde yivecek dağıtımını ve güvenliğini örgütüyor. Fabrikaların birçoğu işçilerin eline geçmiş durumda. Libya'daki devrimcilerin taktiği Batı'dan hava

kuvvetleri göndermesini istemek değil, kendilerini ezme için gönderilen askerlerin taraf değiştirmesini sağlamak ve çoğu zaman bunu başarıyorlar. Libya'ya Batı'nın yapacağı olası bir müdahale Kosova savaşını sırasında NATO müdahalesi ve 2003 Irak işgali gibi felaketle sonuçlanacak. Üstelik bunun işaretleri de oldukça açık. Libya'ya gizlice giren MI6 ajanları ve SAS komandoları isyancılar tarafından gözaltına alındılar ve ancak İngiltere'nin büyükelçisinin yalvarması

sonucunda serbest bırakıldılar. ABD Birleşmiş Milletleri ülkeye müdahale etmesi ve "tesisleri koruması" için yönlendirmeye çalışıyor. Kastedilen elbette petrol tesisleri. Batılı güçler Libya üzerinde uçuşa kapalı bölge oluşturarak, bu ülkeye yaptırım uygulayarak Kaddafi'nin anti-emperyalist bir lider gibi gözükmelerini sağlar ve durumu daha da zorlaştırır. Libyalılar kendi devrimlerini yapıyor ve Batı'nın müdahalesine ihtiyaçları yok.

Mısır: Halk daha fazlasını istiyor

Mısır'da Mübarek'i deviren halk hareketi, devrimi korumak ve geliştirmek için mücadeleye devam ediyor. Gerçek bir rejim değişikliği için eski rejimin tüm kalıntılarının yok edilmesi gerektiğini düşünen göstericiler Mübarek dönemindeki tüm yöneticilerin ve NDP üyelerinin buldukları görevleri bırakmasını istiyor.

Mücadele devlet dairelerinde, kamu işletmelerinde ve üniversitelerde sürüyor. 6 Mart günü Kahire Üniversitesinde onbinlerce öğrenci ve üniversite çalışan bir gösteri yaptı. Öğrenciler devrimle bağlantılı olan üniversite yöneticilerinin istifasını talep ederken öğretim görevlileri ve üniversite çalışanları işe daha yüksek ücret, daha fazla akademik özgürlük, güvenlik güçlerinin üniversiteye müdahalesinin son bulması, harçların azaltılmasını ve üniversite servislerinin arttırılmasını talep ettiler. Öğrenciler her gün saat 13'de Kahire Üniversitesi rektörlük binası önünde oturma eylemi yapmayı planlıyor.

Devrimi derinleştirme mücadelesinin bir parçası da karşı-devrimci istihbarat örgütünü tamamen yok olmasını sağlamak. Halk ülkedeki istihbarat merkezlerine girerek insan hakları ihlalleriyle

Tahrir Meydanı'nda her gün gösteri var.

ilgili belgelerin yok edilmesini engellemeye çalışıyor.

Mısır'da devrimden önce 100.000 kişilik bir istihbarat örgütü bulunuyordu ve bu kurum her türlü işkence ve baskı yöntemi uyguluyordu. Ülkede olağanüstü hal rejimi olduğu için, bu kurum yasalardan muaftı. Mübarek'in devrilmesine rağmen istihbarat servisi aktif kalmaya ve devrimi sabote etmeye çalışmaya

devam etmişti. Halk istihbarat servisinin dağıtılmasını ve müdürlerinin yargılanmasını istiyor.

Cumartesi günü istihbarat servisinin genel müdürlüğünün de dahil olduğu en az altı binaya girildi ve buradaki belgelere el konuldu.

Bu devlet kurumunun basılmasının kitlelerin kendilerine olan güvenlerini gösteren simgesel bir önemi de var. İstihbarat

Servisinin basılması sırasında ordunun göstericilere copla müdahale etmesi ve binaya girilmesini engellemeye çalışması ordunun devrimin ilerlemesini istemediğini açıkça gösteriyor.

Grevleri durdurmaya, protestoları bitirmeye, eski rejimin kalıntılarına olan haklı öfkeyi yumuşatmaya çalışan ordu, devrimci halkın gözünde teşhir oluyor.

Wisconsin: Kapitalizmin merkezinde işçi mücadelesi

ABD'nin Wisconsin eyaletinde başlayan işçi hareketi ülkede uzun yıllardan beri görülmeyen militan bir direniş dalgası başlattı.

Wisconsin'in Cumhurbüyetçi Eyalet Valisi Scott Walker'un önerdiği bir yasa eyaletteki sendikaları anlamsız

hale getirecek, toplu sözleşmede ücret pazarlığı yapmalarını engelleyecek ve işçilerin sosyal haklarına saldıracak bir yasa hazırladı. Bu yasaya karşı sendikaların önderliğinde sokağa çıkan on binlerce kişi haftalardır mücadele ediyor. Öğretmenler, öğrenciler ve hatta polisler

işçilere destek verdi ve hareket giderek büyüdü. Geçtiğimiz hafta yapılan bir gösteriye 100.000 kişi katıldı. İşçiler Eyalet parlamentosunu iki hafta süreyle işgal ettiler.

Vali'nin hazırladığı yasanın eyalet parlamentosundan geçmesi için 14 Demokrat senatörden en

az birinin oy kullanması gerekiyor, ancak senatörler süreci yavaşlatmak için parlamentoya gelmiyorlar. Son olarak 5 Mart Cumartesi yapılan mitinge 40.000 kişi katıldı. İşçiler hareketi ileri taşımak için genel grev çağrısı yaptıktan çekinen sendika bürokrasisinin ileri itiyor.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarını kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilmez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılmaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, ege-men sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığılması eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücade-lenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının emilitan, en mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylece parti işçi sınıfının yığılması örgütleri ve hareketi içindeki çalışmaya inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlerle katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşasına çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

dsip.org.tr

ziyaret ediniz

sosyalist işçi

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

★ **Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.**
■ Sahibi: Ayşe Demirebilek ■ Sorumlu Yazışları
Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Nail Bey Sokak,
No: 9/15 Kadıköy / İstanbul ■ Baskı: Y6n Matbaacılık:
Davutpaşa Caddesi, Güven Sanayi Sitesi, B Blok, Kat: 3, No:
366, Topkapı İstanbul 0212 544 66 34 ■ Yerel süreli yayın,
haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Erol Zavar sosyalist bir gazeteci, kanser hastası olduğu yhalde yıllardır hapsede tutuluyor

Basına dönük baskılardan en fazla nasibini alan ilk ve tek Kürtçe gazete Azadiya Welat.

İsmail Beşikçi, Kürt gerçeğini yazdığı için yıllarca zindanda tutuldu, şimdi yine hapse gönderiliyor

Basın özgürlüğü mü dediniz?

Türkiye birinci oldu. Okuma yazma oranında, insan hakları standardındaki yükselişte, kadınların özgürlüğü alanlarında değil! Türkiye, tutuklu olan gazeteci sayısında birinci oldu.

Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu tarafından yapılan basın açıklamasında, gazetecilerin Terörle Mücadele Yasası (TMY) kapsamında gözaltına alındığı vurgulandı. Yasa, özellikle sosyalist gazetecilerin göz altına alınmasına, tutuklanmasına kapı aralıyor. Platform'un yaptığı açıklama,

özellikle Kürt özgürlük hareketinin ve sosyalist grupların çıkarttığı gazetelerin ve bu gazetelerde çalışan, yazılar yazan, yazı işleri müdürlüğü yapan gazetecilerin üzerinde TMY gerekçesiyle ağır baskı uygulanıyor.

Örneğin, Atılım gazetesi genel yayın yönetmeni İbrahim Çiçek, beş yıldır hapis yatıyor ve müebbet hapisle cezalandırılmak isteniyor.

Kürtçe çıkan tek günlük gazete olan Azadiya Welat gazetesinin yazı işleri müdürü Vedat kurşun da hapiste.

Basın özgürlüğünü savunurken, sosyalist gazetecilerin, Kürt gazetecilerin gördüğü baskıyı görmezden gelenler, OdaTV'nin sahibi ve Yıldırım Türker'in deyimle faşist bir iş adamı olan Soner Yalçın için avazı çıktığı kadar ses çıkartırlarsa, dertlerinin Ergenekon'u aklamak değil de basın özgürlüğünü tutarlı bir şekilde savunmak olduğuna inanabiliriz.

Basın özgürlüğü, haber

alma özgürlüğü, haber yapma, insanların gerçekleri öğrenme özgürlüğü demektir. Basın çalışanlarının kısıtlanması, baskı altına alınması, göz altına alınması ya da tutuklanması gerçeklerin gizlenmesi anlamına gelir.

Bu yüzden, bir siyasal demokrasinin sınırlarını belirleyenlerin başında, basın çalışanlarının örgütlenme düzeyi ve özgürlük düzeyi gelir. Bu gün ilk görevimiz, Türkiye'yi birinci olduğu tutuklu gazeteciler sayısında,

geri çekmektir!

Bizler tutuklu gazetecilerin yanındayız!

Sosyalist gazetelerin, Kürt gazetelerinin, haber yaptığı, yazı yazdığı, yazı işleri müdürlüğü yaptığı için tutuklanan, yargılanan gazetecilerin yanındayız!

Ergenekon'un medya ayağı deşifre edilmeli

İster gazeteci, ister general, isterse işadama darbe suçu işleyen kimsenin dokunulmazlığı yoktur.

Kapitalist tekelin hakimiyetindeki medya Türkiye'de en kirli kurumların başında gelir. Gazeteci kılıklı tetikçiler, ajan provokatörler, MİTçiler medyada

cirit atar. 28 Şubat onların eliyle gerçekleşti. Hrant'ı, Ahmet Kaya'yı onlar linç etti.

Ergenekon'un medya içindeki uzantıları açığa çıkarılmalı ve dağıtılmalı. Basın özgürlüğü işte o zaman gerçekleşebilir.

Sosyalist gazeteciler, Kürt gazeteciler aylardır yıllardır hapsede tutuluyor. Çoğu Ergenekon'u haber yapan 2 bin gazeteci yargılanıyor, 4 bin gazeteci hakkında soruşturmalar sürüyor. Kanser hastası sosyalist gazeteci Erol Zavar zindanda tutulurken eli kanlı katiller dışarda. Basın özgürlüğünden bahseden Ergenekon şakşakçılığını bu gerçeği saklıyor. Hapiste tutulan sosyalist ve Kürt gazeteciler:

■ **Abdulcabbar Karadağ**, Azadiya Welat Gazetesi Mersin Temsilcisi, Mersin E Tipi Kapalı Cezaevi
■ **Ahmet Birsin**, Gün TV Genel Yayın Koordinatörü, Diyarbakır D Tipi Cezaevi
■ **Ali Buluş**, DIHA Mersin Muhabiri, Karaman-Ermenek M Tipi Cezaevi
■ **Ali Çat**, Azadiya Welat Gazetesi Mersin Çalışanı, Mersin E Tipi Kapalı Cezaevi
■ **Ali Konar**, Azadiya Welat Gazetesi Elazığ Temsilcisi, Malatya E Tipi Cezaevi
■ **Barış Açıkel**, İşçi-Köylü Gazetesi Sahibi ve Yazı

Zindanlar gazeteci dolu

İşleri Müdürü, Kandıra 1 Nolu F Tipi Cezaevi, KOCAELİ
■ **Bayram Namaz**, Atılım Gazetesi Yazarı, Edirne 1 Nolu F Tipi Cezaevi
■ **Bayram Partak**, Gündem Gazetesi Mersin Temsilcisi, Karaman-Ermenek M Tipi Cezaevi
■ **Bedri Adanır**, Aram Yayınları Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni, Kürtçe Hawar Gazetesi Yazı İşleri Müdürü, Diyarbakır D Tipi Cezaevi
■ **Berivan Eker**, Rengê Hêviya Jinê (Kadının Umudunun Rengi) Dergisi Eski Yazı İşleri Müdürü, Diyarbakır E Tipi Cezaevi
■ **Cihan Gün**, Yürüyüş Dergisi çalışkanı, Sincan 1 Nolu F Tipi Cezaevi, ANKARA
■ **Dilşa Ercan**, Azadiya Welat Gazetesi Mersin

Çalışanı, Adana Karataş Kadın Kapalı Cezaevi
■ **Dilek Keskin**, Atılım Gazetesi Muhabiri, Karataş Kadın Kapalı Cezaevi, ADANA
■ **Emine Altınkaya**, DIHA Ankara Muhabiri, Sincan Kadın Kapalı Cezaevi, ANKARA
■ **Ensar Tunca**, Azadiya Welat Gazetesi İğdir Muhabiri
■ **Erdal Süsem**, Eytül Dergisi Editörü, Edirne F Tipi Cezaevi
■ **Erol Zavar**, Odak Dergisi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü, Şair, Sincan 1 Nolu F Tipi Cezaevi, ANKARA
■ **Faysal Tunç**, DIHA Şırnak Muhabiri, Diyarbakır D Tipi Cezaevi
■ **Füsun Erdoğan**, Özgür Radyo Eski Genel Yayın Koordinatörü, Kandıra 2 Nolu T Tipi Cezaevi, KOCAELİ
■ **Günay Kubilay**, Sosyalist

Demokrasi Gazetesi Yazarı, Silivri L Tipi Cezaevi
■ **Halit Güdenoğlu**, Yürüyüş Dergisi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü, Sincan 1 Nolu F Tipi Cezaevi, ANKARA
■ **Hamdiye Çiftçi**, DIHA Hakkari Muhabiri, Bitlis E Tipi Kapalı Cezaevi
■ **Hasan Coşar**, Atılım Gazetesi Yazarı, Sincan 1 Nolu F Tipi Cezaevi, ANKARA
■ **Hatice Duman**, Atılım Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü, Gebze/KOCAELİ
■ **Hıdır Gürz**, Halkın Günlüğü Gazetesi Yazı İşleri Müdürü, Adana Kürkçüler Cezaevi
■ **İbrahim Çiçek**, Atılım Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni ve Gazeteci-Yazar, Kandıra 2 Nolu T Tipi Cezaevi, KOCAELİ
■ **Kaan Ünsal**, Yürüyüş Dergisi çalışkanı, Sincan 1 Nolu F Tipi Cezaevi, ANKARA
■ **Kenan Karavil**, Radyo

Dünya Yayın Yönetmeni, Adana Kürkçüler Cezaevi
■ **Mahmut Gülecan**, Özgür Halk Dergisi Çalışanı, Van F Tipi Cezaevi
■ **Mehmet Karaaslan**, DIHA Mersin Muhabiri, Karaman-Ermenek M Tipi Cezaevi
■ **Mehmet Yeşiltepe**, Devrimci Hareket Dergisi Çalışanı, Gazeteci-Yazar, Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Cezaevi
■ **Musa Kurt**, Kamu Emekçileri Cephesi Dergisi Yazı İşleri Müdürü, Sincan 1 Nolu F Tipi Cezaevi,
■ **Mustafa Gök**, Ekmeke ve Adalet Dergisi Ankara Temsilcisi, Sincan 1 Nolu F Tipi Cezaevi, ANKARA
■ **Nevin Berkas**, Proleter Devrimci Duruş Dergisi Yazarı, Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi
■ **Nuri Yeşil**, Azadiya Welat Gazetesi Tunceli Çalışanı, Malatya E Tipi Cezaevi
■ **Oğuzhan Kayserilioğlu**,

Toplumsal Özgürlük Gazetesi Yazarı, Silivri L Tipi Cezaevi

■ **Ozan Kılınc**, Azadiya Welat Gazetesi Eski İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü, Diyarbakır D Tipi Cezaevi
■ **Sedat Şenoğlu**, Atılım Gazetesi Genel Yayın Koordinatörü ve Gazeteci-Yazar, Edirne 1 Nolu F Tipi Cezaevi
■ **Seyithan Akyüz**, Azadiya Welat Gazetesi Adana Temsilcisi, Adana Kürkçüler Cezaevi
■ **Sinan Aygül**, DIHA Bitlis Muhabiri, Van F Tipi Cezaevi
■ **Suzan Zengin**, İşçi-Köylü Gazetesi Kartal Bürosu Çalışanı, Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi
■ **Şahin Baydağı**, Azadiya Welat Gazetesi Çalışanı, Mardin E Tipi Kapalı Cezaevi
■ **Vedat Kurşun**, Azadiya Welat Gazetesi Eski Yazı İşleri Müdürü, Diyarbakır D Tipi Cezaevi
■ **Ziya Ulusoy**, Atılım Gazetesi Yazarı, Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Cezaevi

www.tutuklugazeteciler.blogspot.com